

I
A LES PORTES DE LA CONSCIÈNCIA

La melodia del mòbil insistia a trobar destinatari. Tardà uns segons a reaccionar. Aleixa es despertà amarada de suor. Baddallà i li retornaren les darreres escenes del somni. Com que l'es mussaven les imatges, intentà llevar-se-les del cap. Se n'anà al bany i es despullà. L'espill li retornava, de mig cos cap amunt, la figura d'una jove plena d'esplendor. Als seus vint-i-set anys atresorava els millors pits que havia vist mai, i això que n'havia vist molts, encara que fóra en somnis. Reprimí immediatament el naixement d'un somriure murri que havia començat a definir-se-li de bell nou perquè el somni que havia tingut no volia acabar de deixatar-se. Es posà sota la pluja d'aigua de la carxofa. Un calfred l'obligà a abandonar les escenes oníriques. S'havia col·locat tan plena de presses a la dutxa que no li havia donat temps perquè l'aigua començara a eixir tèbia. S'ensabonà i acabà de rentar-se amb rapidesa, com si tinguera por d'estar massa temps amb ella mateixa en aquella situació. S'eixugà i se n'anà a l'habitació a vestir-se. Aquell matí havia quedat per a veure amb més detall el centre on treballaria. Del calaix de la roba interior, en tragué la llibreta d'estalvis. El compte minvava a la carrera i aquella faena que havia trobat era una benedicció. El que li havien deixat els pares en morir llanguia sense remei. Sospirà i la tornà a guardar. Agafà unes bragues blanques i les tornà a

deixar al calaix. S'ho havia pensat millor i féu una concessió al somni. Ella era així, des que tenia record d'haver abandonat la infantesa, que anava movent-se sense parar en un món de contradiccions. Agafà un tanga minúscul i se l'enfilà cuixes amunt mentre s'obligava a tornar a somriure.

Obrí l'armari i mamprenqué la falda negra. Li venia un poc per damunt dels genolls, però era bastant ampla perquè donara una aparença suficientment seriosa. Buscà entre les perxes que penjaven amb diverses peces una camisa verda que hi conjuntara, moderna, però discreta a la vegada. Quan la va veure a l'aparador de la botiga, intuï que li pararia millor que al maniquí que la portava posada. No s'equivocà. Aleixa tenia uns pits que afavorien qualsevol peça que es posava. Després d'enfundar-se en aquella espècie d'uniforme d'hostessa de convencions, pujà sobre unes sabates de taló baix perquè acabaren de rematar la imatge. Es mirà a l'espill interior de l'armari i s'agradà. Es dedicà un d'aquells gestos amb què sempre presagiava les tronades de satisfacció privada. Però aquesta vegada no s'havia abillat per a ella mateixa. Calia que la primera impressió amb els futurs companys de faena fóra agradable. Tots els anys que havia dedicat a formar-se des que acabà el batxillerat i entrà al politècnic havien de tenir la seua recompensa. Feia tres anys que havia llegit el projecte final de carrera i encara no havia tingut cap oferta que haguera anat més enllà d'un parell de mesos. Sabia que no podria estar massa temps vivint en aquell *impasse* i que faria tots els possibles perquè la nova faena li durara molt de temps.

El centre estava a l'altra punta de València i havia d'agafar un parell de metros per arribar-hi. Es tirà la bossa als muscles i eixí de casa. Li vingué just agafar-lo. Així i tot, tenia la sort de

cara. Un dels passatgers havia localitzat un col·lega un poc més enllà i abandonà el seient per anar a saludar-lo. Ella aprofità l'avinentesa i s'hi assegué. El vagó anava de gom a gom i allò havia estat una sort. Faria aquell tram del trajecte asseguda. Recolzà el cap contra els vidres i mirà la gent que viatjava a aquelles hores del matí. La recerca acabà aviat en topar la vista amb la bragueta d'un home que no havia parat de mirar-la des que s'havia assegut. Allò la posà nerviosa. Com que no li semblà massa ben plantat, li tornà a mirar el paquet. Ho féu com en un acte reflex, però no s'estigué de sentir com una espècie de calfred li recorria la columna vertebral fins allà on acaba la seua funció i en naixen altres de més primigènies. S'enfadà amb ella mateixa. Li tornà a mirar el paquet i li semblà que havia augmentat de volum. Li imaginà el membre pugnant per agafar una posa més digna, però immediatament s'ho volgué traure del cap. La ment li anava més de pressa que el temps per a desempallegar-se'n. Tanmateix, en aquella ocasió Cronos li féu d'aliat. El metro es detingué en la parada i aquell paquet que prometia una homenia ben guaixada abandonà el viatge sense acomiadar-se com haguera calgut. Més tranquil·la, féu un frec de cuixes instintiu i es recolzà sobre el seient. Encara li quedaven unes quantes parades abans d'arribar on havia de fer el transbordament.

La metàl·lica veu anuncià que arribaven a la destinació. Abandonà el seient i seguí el riu de gent que a aquelles hores del matí també havia de canviar de línia, o que senzillament ja havia arribat on volia. Pujà escales i creuà per damunt del teixit de vies. El vagó que trià per fer l'últim tram del trajecte no anava massa ple i trobà seient de seguida. S'apostà i mirà el rellotge; cap problema. Deu minuts més i arribaria.

Encara tindria temps d'entrar en alguna cafeteria i retocar-se un poc. També ho aprofitaria per a pixar. L'encontre que havia tingut amb els atributs d'aquell obrer anònim i els nervis del primer dia li havien afluixat la bufeta.

Intentà distraure's per enganyar la urgència fisiològica. Al seient de davant, un poc més cap a la dreta, hi havia un home amb alçacoll. Aleixa no pogué estar-se'n. Les imatges del darrer somni començaren a abandonar l'arxiu d'aquell racó de la memòria on van a morir i engegaren el camí de la consciència. Ella decidí regalar-los els deu minuts que duraria el viatge i s'abandonà a elles.

Caminava apressadament sense saber massa bé si la direcció que havia escollit era o no l'adequada. A les mans duia un full amb el traçat dels carrers. No recordava massa bé d'on l'havia tret. Segurament unes hores abans havia estat tafanejant per Internet i finalment el devia haver trobat, com sempre, en l'opció de mapes del Google. Mai havia après a interpretar-los molt bé, i únicament s'orientava si el carrer per on caminava apareixia al mapa. A més a més, arrossegava des de menuda el problema de distingir l'esquerra de la dreta. Solia sortir de casa amb bastant temps d'antelació quan havia de buscar algun lloc que desconeixia. A força de caminar i d'equivocar-se, de canviar de direcció i caminar més, a força d'insistir i d'entestar-se, finalment trobava sempre allò que cercava.

Aquell dia, però, anava amb el temps just i amb uns talons de set centímetres que li impedièn moure's amb rapidesa. Optà per preguntar a un vianant i així evitar una passejada innecessària, tot engolint-se l'orgull —o potser la timidesa— de dona. Encara no sabia per què li resultava tan

difícil relacionar-se amb la gent, ni que fóra per demanar el nom d'un carrer o per preguntar per un lloc.

En uns vint minuts es plantà en la destinació. Allí, en el número tretze de l'avinguda de Sant Vicent Ferrer, s'alçava orgullós l'edifici anhelat. Feia dos dies, una dona amb veu de plàstic que portava la professió de secretària com a estandard la informava d'una oferta de faena: professora del cicle formatiu superior d'indústries alimentàries. La resta d'informació proporcionada l'havia oblidada. No recordava ni l'assignatura, ni el curs, ni les hores setmanals, ni el temps de duració del contracte... De la quantia econòmica, de segur que no en van parlar, perquè si ho hagueren fet, ja s'hauria muntat les seues càbales. Molt o poc, necessitava els diners. Havia d'aconseguir aquella faena com fóra.

Abans de prémer el timbre que donava l'accés al centre, observà el seu reflex retornat pel vidre de la porta principal. No entenia com havia escollit aquella vestimenta: falda de color negre, estreta, per damunt dels genolls; camisa de ras, color verd esperança, amb un escot massa generós; sabates també negres, de taló alt, de set centímetres. Massa maquillada. Els cabells solts tampoc no eren la millor alternativa per a mantenir una entrevista formal. Se'ls arreplegà amb l'ajuda d'un lligacues que uns segons abans li havia ornamentat la monyica dreta. No millorava massa la cosa, no. Semblava que l'oferta de faena fóra per a qualsevol pub, o millor dit encara, per a un club de nit. No s'agradà i li entraren els dubtes. Era molt insegura. Des de l'adolescència que arrossegava la falta de decisió.

Al taulell d'informació hi havia una benvinguda de metacrilat tan poc acollidora com la secretària que hi havia al

darrere. Aleixa la saludà, es presentà i li digué que tenia una entrevista amb el cap d'estudis. Aquella dona que es refugiava darrere d'unes ulleres de pasta negra i que duia compulsivament d'una banda a l'altra de la boca un xiclet de fruites li digué, sense mirar-la, que esperara a la sala contigua. Aleixa li donà les gràcies i s'hi dirigí. L'única resposta que obtingué fou un cínic *que tingues sort* i una mirada de desaprovació quan la repassà des dels cabells fins a la punta de les sabates.

Hagué d'esperar més de mitja hora en una habitació més aïnes fosca, recarregada de mobles antics i ordenats de qualsevol manera, imatges amb motius cristians i sentències banals, i un crucifix just al bell mig de la paret del fons. No creia en sants, ni en verges, ni en déus; però els símbols religiosos li feien poca gràcia i aconseguïen amoïnar-la.

Quan ja no trobava cap postura còmoda en aquella cadira i penedida per la vestimenta que havia triat, s'obrí la porta:

–Bon dia. Aleixa Camús? –no era una pregunta, sinó una manera de cridar l'atenció de la jove.

Era un home d'uns cinquanta anys, o potser quaranta mal conservats. Era alt i prim. Es notava que es tenyia els cabells perquè eren d'un negre blavós massa uniforme. La cara, la tenia perfectament afaitada i encara despenia l'olor del massatge matinal. El primer gest que li intuï fou de retret, com minuts abans ja ho havia sentit en la secretària. Anava vestit amb pantalons de pinces color ocre, camisa blava botonada fins al coll i sabates metòdicament enllustrades. Tot ell li causà un sentiment de repulsió.

–Sí, sóc jo –balbucejà Aleixa, presa d'una inseguretad cada vegada major.

–Sóc Sebastià, el cap d'estudis.

Oportuna encaixada de mans. Les dues besades habituals quedaven restringides a àmbits menys formals.

–Anem al meu despatx; hi estarem més tranquils.

–Molt bé.

En realitat aquella sala era bastant tranquil·la, però agraí el canvi d'ambient. No hauria suportat fer l'entrevista davant l'escrupolosa mirada dels sants i de l'etern sofriment d'un Crist de fusta.

El cap d'estudis li digué que li parlara un poc de la seua formació i de la trajectòria professional que havia tingut des que havia acabat la carrera. L'aspirant a professora remarcà aquells punts que considerava forts i passà per alt aquells que no estimava oportuns. Després, vingué el torn de parlar de l'ideari del centre: que si departament de pastoral, que si activitats religioses, que si valors inculcats a l'alumnat...

I Aleixa, vestida com anava amb una faldilla que s'en-testava cada vegada més a ser massa curta i un escot més gran que no calia, se sentia empetitir a la butaca. Mai no aconseguiria aquell lloc de treball. Fins i tot per telèfon s'haurien adonat que no era d'aquella corda.

Sebastià s'alçà del seient de cap d'estudis i d'una prestatgeria propera rescatà un dossier. Aleixa aconseguí llegir les primeres paraules del títol: *Ideari i normes de...*

Se li acostà i estirà el braç per dipositar aquella informació a la taula, davant seu. Lentament, l'en retirà, i li fregà d'una manera quasi imperceptible la sina. La seua posició li permetia una visió molt agradable de la jove. Aquell escot li oferia uns pits fermes, abundosos.

Aleixa restava immòbil.

El cap d'estudis se situà just darrere seu. Només el roboratori de la imatge en picat ja començava a fer efecte en la bragueta. Aquell parell de mamelles li oferien un canal ple d'esperança. El resseguí. Un ventre llis envellutat. Un melic sensual adornat amb una pedreta verda. La falda se li ajustava a l'estreta cintura i li impedia veure la imatge més desitjada. L'alé, descompassat, revelava la lluita que estava mantenint amb les seues creences. Tanmateix, la presència d'aquella Eva al seu paradís privat era més forta que el sisé manament. No se n'estigué i li posà delicadament les mans sobre els pits. Comprovà el que havia suposat: que no hi havia la barreira d'uns sostenidors. Allò ho interpretava com un símbol inequívoc que tenia via lliure. *Les dones sempre han estat la temptació. Els homes som les víctimes*, pensà. Havia sentit parlar de situacions en què una dona jove i bella s'insinua per interès. Ja anava sent hora que fóra ell el protagonista d'una aventura com aquella.

Aleixa continuava sense fer cap gest. Estava paralizada. No sabia com reaccionar. Es deixava fer.

La suavitat de les primeres carícies donà pas a l'instint més animal de l'home. La manca de resistència, la interpretà com una prova més de l'existència del dimoni. Allò el carregà de decisió. Tenia llicència per a castigar el pecat sense abandonar el plaer que li produïa. Començà a grapejar-li les mamelles amb brutalitat. Les notava teses i alçades. I el dimoni continuava burxant-lo i li feia venir a la ment les seues alumnes adolescents. Quantes vegades s'havia sorprès mirant-los l'escot i imaginant-se-les sense la camisa de l'uniforme. Aquelles mamelletes tot just acabades de florir, però tan plenes de luxúria; portadores de la perdició dels homes.

Se les havia imaginades de tota mena: redonetes com un balonet que et cabera en una mà amb els mugrons inflats, en forma de llima, o de mamelleta de cabra, com ell denominava aquelles que vencent la gravetat creixen cap amunt. Foren com foren, sempre els notava la duresa en el seu cervell. Barrejant imatges tornà a la realitat i intentà descordar-li la brusa, però els nervis no el deixaven fer. Cada vegada se sentia més encés. Els grunyits guturals que emetia n'eren una prova fefaent. Tan calent estava que no s'estigué més i li estripà tots els botons en un acte instintiu.

I Aleixa romania asseguda a la cadira amb els pits a l'aire. Els mugrons, seguint el seu instint, se li havien endurit. Sebastià l'alçà de la cadira i, sense deixar que es girara, la recolzà sobre la taula, sempre d'esquena a ell. Submissa, es deixava fer. Aquella posa li oferia la promesa d'unes natges meravelloses. L'estretor de la falda contribuïa a la foguera.

Sense llevar-li els ulls del damunt i sense necessitat d'abaijar-se els pantalons, es tragué el membre per la bragueta i se'l sacsejà una mica per dotar-lo de major vigoria. Cosa que no li feia massa falta perquè estava més calent que un bou. L'agafà del bescoll i féu que s'inclinara més sobre el cantell de la taula. Aleixa reposà el palmell de les mans sobre la noble caoba disposada a deixar-se fer. Ara, a poc a poc anà pujant-li la falda per assaborir lentament els descobriments. Cuixes amunt ultrapassà les natges i reposà en la cintura. Ple de luxúria, hauria jurat que tampoc no deuria portar bragues, però per a més morbositat s'equivocava. Aleixa s'havia posat un mínuscul tanga que encara l'encengué més. Sense deixar de pressionar-li el clatell, es palpà el membre i se'l notà dur com una pedra. Després, li pessigà unes quantes vegades les

galtes del cul i li pegà un parell d'assots. La sang acudí immediatament a la crida i se li enrogiren les natges. Allò encara l'esperonà més. Li agafà el fil que se li ficava per aquella vall prohibida i d'una estrebada li l'arrancà. Aleixa sentí aquella pressió mentre li'l trencava i deixà anar un sospir.

El cap d'estudis entrevistador encara se sentí més en el seu paper de castigador i li ordenà a cau d'orella:

—Obri les cames, puta.

I Aleixa obeí. Si haguera pogut pensar, no hauria sabut si s'estava deixant fer per l'extrema necessitat que tenia d'aconseguir aquella faena, o perquè li estava agradant aquella situació. El dubte en la decisió era una de les coses que més plaer li donava en els temes sexuals. Des que en tenia consciència, que era així. Ja tindria temps després per a penedir-se'n.

Sebastià se l'agafà i l'investí per darrere. Tenia el seu mànec tan ferm i tan humit que s'introduí en el cony d'Aleixa al primer intent. Aconseguí arrancar-li un crit de dolor, ella que semblava estar molt experimentada en les arts amatòries.

Estava ja fart de la postura del missioner dues vegades per mes. La dona ja fregava la quarantena i els cinc fills que havia tingut no ajudaven massa a mantenir la figura de l'adolescent que ell havia conegut. En realitat ja no l'excitava, però sempre era millor buidar-se en una cova calenta i humida que en la mà d'un mateix. I cada dos dissabtes, si fa no fa, aconseguia el seu propòsit. No era agradable, no; que havia de mussitar-li paraules triades que ja no sentia, besar-la dolçament per llocs que ja no tenia cap gana d'explorar i acariciar-la molt lentament fins a humitejar-li un indret que ja feia anys que havia avorrit.

El cap d'estudis entrava i eixia del cau ardent d'Aleixa. Cada vegada estava més excitat, i per evitar escórrer-se de

seguida, apaivagava un poc l'agressivitat dels moviments. Ho aprofitava i li pessigava amb fúria els mugrons. O li palpava el pubis acabat de rasurar, com d'adolescent. O li resseguia amb el dit índex el caminet estret de borrhissol que Aleixa s'havia deixat decorativament. Quan recuperava forces, la tornava a penetrar. L'excitava notar la tremolor de les natges a cada embranzida que li pegava, però encara l'encenia més la visió d'aquell forat negre que semblava tenir-lo hipnotitzat. Ho havia vist en pel·lícules, d'amagat de la dona, però no havia experimentat mai el plaer d'endinsar-se per aquell camí; tan estret i tan prohibit.

Tenia la decisió presa. Quan estava a punt d'ejacular, tragué el membre del cony d'aquella aspirant a professora i li l'apuntà al cul. Tenia la cabota tan inflada que l'entrada per aquell sender no resultava senzilla. Es posà un poc de saliva a la punta i començà a prémer-la. Quan ja la tenia mig dins del forat, sentí com la vida se li esmunyia pel membre. Aconseguí mantenir-se dret a pesar del tremolor de les cames, i una lletada espessa i calenta s'endinsà per les entranyes de la jove.

Sebastià, encara dins d'Aleixa, se li abraçà. No era cap senyal d'afecte, senzillament era un acte reflex per no caure a terra. I així romangueren uns instants. De sobte...

—L'amor és Déu en barca, la vida és un naufragi...

La veu trencada de Miquel Gil sonava des d'algun indret que semblava molt llunyà. Aleixa caigué que era la melodia del seu mòbil.

—Sí?

—Aleixa Camús? Sóc Sebastià, el cap d'estudis de Porta Sapientia.

Aquella telefonada tragué Aleixa del món dels somnis i li recordà com havia desitjat que li donaren aquella notícia; la faena era d'ella. S'estirà al llit i es torcà la suor del front. Immediatament botà a terra i se n'anà a dutxar-se.

II ALLÀ ON DORMEN ELS SOMNIS

Aleixa mirà el reflex que li retornava la porta de vidre i es passà la mà pels plecs de la camisa per allisar-la i que donara un millor aspecte. Mogueu el cap com a senyal d'aprovació i premé el timbre. Immediatament un so metàl·lic li indicà que li acabaven d'obrir. En entrar, la xica que hi havia darrere el taulell de recepció li preguntà si era Aleixa, i que el cap d'estudis l'estava esperant al seu despatx, i li l'assenyalà amb la mà perquè s'hi dirigira.

Féu uns colpets a la porta i entrà. El cap d'estudis estava assegut darrere la taula i tenia el currículum d'ella a les mans. Al costat hi havia un munt de carpetes amb històries laborals dipositades estratègicament per fer-li veure la competència que hi havia amb d'altres aspirants.

–Sega –li digué indicant-li la cadira que hi havia davant de la taula.

–M'ha fet molta il·lusió la telefonada d'aquest matí. He vingut de seguida.

El cap d'estudis mirà el rellotge i féu el gest just per a donar-li a entendre que no havia estat tan ràpida i així marcar-li l'autoritat des del primer dia. Ella arreplegà la indirecta i s'excusà.

–És clar, és que com que visc a l'altra banda de la ciutat he hagut d'agafar un parell de metros. Però per a venir a

treballar estudiaré una bona combinació per a estar a l'hora que calga. No es preocupe.

—Ja... —deixà transcórrer uns segons de silenci per continuar assentant on estava cadascú i continuà—. Mire, no ha estat fàcil per a mi prendre la decisió. Hi ha molts aspirants i, no es pense, molts d'ells amb uns currículums digníssims. I fins i tot amb molta més experiència que vosté —li ho deia i li assenyalava amb la mà l'escampada de carpetes de la taula—. Tanmateix, en vosté he vist un no sé què que m'ha donat molt bones vibracions. Se li nota un interès especial per l'ensenyament que...

El cap d'estudis anava del seu expedient als seus ulls. La mirava, feia uns segons de silenci reflexiu, li dedicava una mirada furtiva i tornava la vista als papers.

—Jo li assegure que tinc moltes ganes de començar a treballar. La meua vocació és ensenyar i sé que ho faré bé. Tinc moltes ganes de fer-ho bé i, com ja li vaig dir en l'entrevista que tinguérem, vull aprendre dels que tenen més experiència.

—Bé, com li deia —li trencà el dir i continuà amb la reflexió que volia fer-li—, anit mateix encara no ho tenia clar del tot. Em vaig emportar els tres dossiers que més em van agradar a casa per acabar de decidir-me. I després de pegar-li moltes voltes, sap per què em vaig decidir per vosté?

Tornà a fer el silenci i augmentà l'expectació. Era un bon psicòleg i dominava a la perfecció la tècnica dels silencis.

—No, no... —respongué quan l'espera se li estava fent massa violenta.

—Doncs perquè anit la vaig somiar.

A Aleixa se li trasmudà el color de la cara. Aquella afirmació tornava a evidenciar allò que ja sabia. Els seus somnis

no li eren propis. Els seus somnis, en certa manera, estaven manipulats. Les imatges que acudien a la seua ment a les hores d'obscuritat provenien d'altres indrets encara més obscurs. Aleixa, de la mateixa manera que la mare i que l'àvia, tenia el do peculiar de somiar el mateix que una altra persona si aquesta la somiava. I el somni d'aquella persona es repetia, imatge per imatge, en la ment d'Aleixa. Això li donava un cert avantatge, perquè li proporcionava informació molt vàlida de les persones que l'envoltaven.

Els somnis condicionaven la seua manera d'actuar en la vida.

—He hagut de valorar molt les qualitats dels tres últims aspirants...

S'atreví a mirar-lo un moment als ulls i de seguida apartà la mirada. Li trobà al fons de la nineta aquell no sé què que li ho confirmava. El cap d'estudis l'havia triada per objectius que anaven més enllà de les qualitats docents. Darrere d'uns ulls aparentment innocents hi havia l'espurna de la luxúria. Rebuscà el nom dels altres dos aspirants al lloc de treball entre la paperassa de la taula i confirmà que també eren dues xiques. Allò li donava l'avantatge de saber com era el cap d'estudis i també que havia d'evitar situacions confuses.

—Bé, com li deia, a la fi em vaig decidir per vosté. Solament serà mitja jornada, però si vosté és eficient i no tenim cap queixa, potser en cursos venidors se li pot ampliar el contracte. Què me'n diu?

I no tenim cap queixa... i no tenim cap queixa... Aleixa es quedà enganxada a aquella frase. Què volia dir amb allò? Ho disfressava amb to professional, sí, però després d'haver perce-

but la manera com la va somiar, perfectament podia suposar que les queixes podrien ser d'una altra mena. Tanmateix, necessitava la faena, encara que fóra aquella mitja faena.

–Què me'n diu? –tornà a preguntar-li.

–Perdó, estava un poc distreta. Sí, és clar que sí. M'interessa molt. I procuraré que no *tinguen* cap queixa de mi.

Remarcà el plural perquè no en fera cap doble interpretació. Ho féu amb por perquè no podia prescindir d'aquella faena. Sabia que si s'ho prenia malament podria buscar-se alguna excusa d'última hora i no donar-li-la a ella.

Sebastià passà per damunt de les subtiletes en la resposta i la convidà a ensenyar-li el centre. Sense necessitat de veure-ho sentí com la mirada del cap d'estudis li repassava la figura i li apamava el cul. Arribà a la porta i esperà que se li posara a l'altura.

–Per on? –li digué regalant-li un somriure d'innocència al mateix temps que li assenyalava les diferents eixides que els oferia la sala rebedor de l'entrada.

–Anem per ací –li indicà encapçalant la passejada.

A l'altura de l'escala dubtà un moment i trencà cap a la dreta.

–Millor agafem l'ascensor i li'n mostre el funcionament. El tenim bàsicament per a eliminar obstacles arquitectònics. És com indica la llei, per descomptat.

Entraren i pitjà el segon pis.

–Sí –repetí Aleixa–, així s'eviten problemes de mobilitat.

–És per a tots aquells alumnes que patisquen alguna lesió locomotora. A més, pense que són gent jove i d'esquinços, i fins i tot algun trencament, en tenim tots els anys uns quants. Ells poden utilitzar l'ascensor. Vaja, també els professors.

–Ja –digué començant a emmagatzemar totes aquelles dades que li pogueren interessar d'ara endavant.

–Vinga per ací –li ordenà tan bon punt eixiren de l'ascensor–. La segona porta és 1r B d'Indústries Alimentàries. En aquest grup farà tres hores a la setmana. Quasi totes les aules tenen la mateixa distribució. Així veurà també com són. A més a més, segurament li tocarà ser tutora d'aquest grup. Estem intentant que se'n faça càrrec un altre professor més experimentat, però és molt probable que se n'haja d'anar d'ací a un mes i no se'n podrà ocupar.

–Tutora? –aquella paraula li rebolicà tota l'aparent tranquil·litat amb què s'havia volgut cobrir. Allò era molta responsabilitat per a ella.

–No patisca –li tallà el pensament–, si és així, li donaré un colp de mà perquè ho faça bé.

No li donà temps a reaccionar, de seguida picà a la porta i entraren a l'aula.

Jaume parà l'explicació que estava fent i els rebé.

–Et presente Aleixa –digué a mitja veu al professor de l'aula–. La setmana que ve s'incorpora al centre. Serà la nova professora de Microbiologia. I és més que probable que s'haja de fer càrrec de la tutoria d'aquest grup.

–És un plaer, Aleixa. Sóc Jaume.

Se li atansà i li féu un parell de besades a la galta. Però la cosa anà amb tan poca fortuna que els espais es creuaren i els llavis es fregaren enmig de la salutació. Tots dos es quedaren quiets sense saber què dir. La situació començava a ser una mica violenta. Tanmateix, un dels alumnes trencà la tensió.

–Ei, Sebastià, que a nosaltres no ens la presentes?

Tot i el desvergonyiment de l'alumne la seua intervenció fou balsàmica.

–Sí, és clar. Ella és Aleixa i us farà classes de...

Llavors, l'alumne féu la intenció d'aixecar-se i anar cap a ella. El professor el frenà.

–On penses que vas, Quique?

–Doncs, a fer-li un parell de besades com les teues.

–Tira cap al lloc i no sigues desvergonyit.

La classe esclatà en rialles i els comentaris entre els alumnes es multiplicaren.

–A més a més –intervingué el cap d'estudis per posar una mica d'ordre–, porteu-vos bé que és probable que siga la vostra tutora si Ernest se'n va a la fi. Així és que ja ho sabeu: toca ser bons xics.

Aleixa sentí totes les mirades a sobre. Les paraules del cap d'estudis la convertien en el centre d'interés. Mentre eixien de l'aula, encara portava enganxats el desig d'alguns alumnes i el retret d'algunes alumnes que per ser tan jove la veien més com a rival que com a professora; i encara menys com a tutora.

S'emportà una carpeta de documents, programacions i orientacions de tutoria perquè se'ls mirara per a dilluns, que començaria a fer classe.

Mirà l'hora i veié que encara tenia temps de passar per la llibreria a veure si trobava algun manual de tutories perquè li donara més base.

L'últim metro la deixà quasi a la porta de la llibreria, molt propet d'on vivia. L'establiment exhibia pintat ple d'orgull un rètol modernista. «Més d'un segle d'oferir somnis i solucions als clients», resava en un altre cartell, una mica més avall, de més modern i de gust dubtós.

Traspassà el clinc-clanc de la porta que avisava el llibreter que algú havia entrat i recuperà amb la mirada la zona on podria estar el material de pedagogia. En alguna ocasió li havia dedicat uns pocs minuts, però com que sempre veia llunyana la possibilitat de dedicar-se a la docència, ho deixava córrer aviat. Recordà que estava en un entresolat que hi havia a la dreta, en passar el taulell d'atenció. Saludà el senyor Manel, que havia alçat el cap d'uns albarans i se l'havia quedada mirant per damunt de les ulleres. Pujà a aquell fals pis folrat de prestatgeries i atapeït de material sobre educació. Féu una prospecció genèrica i quan estava repassant les lleixes inferiors veié que el llibreter encara l'estava observant. Allò la incomodà. Li somrigué i es retirà un poc cap a dins per apartar-se del seu abast. Sovintejava bastant aquell establiment i li dolgué que no se'n refiara. Repassà uns quants llocs i pessigà un parell de llibres; tots dos eren tractats sobre tutories. Llegí les sinopsis de darrere i es decidí per un que s'adaptava més a l'edat i als interessos de l'alumnat de cicles. S'acostà al taulell i li l'allargà al senyor Manel.

–Una bona tria, Aleixa. Pel que deduïsc, has començat a treballar, no?

–Per què ho diu?

–Perquè és un manual pràctic i tu sempre t'havies emportat coses teòriques... més d'estudiant. Ja fa molts anys que et conec. Pràcticament t'he vist créixer com aquell qui diu.

A Aleixa no li feia massa gràcia el to amb què li estava parlant. Volia ser educat i atent, però notava un no sé què que no li agradava. Pagà i se n'anà.

Creuà el carrer que separava sa casa de la llibreria i espenà la porta de baix. No fallava, sempre quedava oberta. Mentre

esperava l'ascensor, obrí la bústia i agafà el correu. Quasi tot era propaganda per a vendre coses. Això li faltava a ella, més despeses. Quasi que d'esme la llançà a la caixa de cartó que feia les funcions de paperera. La resta eren factures. L'aigua, la llum i la quota mensual del portàtil que s'havia comprat feia mig any. S'aclaparà encara més en recordar que estaven a principi de mes. Allò significava que qualsevol vesprada de la setmana la visitarien els amos per cobrar-li el lloguer de març. Realment estava passant per un moment econòmic complicat. Havia de buscar una altra faena per a la mitja jornada que li deixaria lliure el col·legi.

Pensà en algunes opcions. L'època de cambrera en el pub *Argentus* ja havia passat a millor vida, els germans que el portaven eren massa *amables* amb ella; i a més estava tipa de patir insomni per culpa de vetlar tres nits a la setmana. S'imaginà de caixera en la botiga d'ultramarins de Miquel. També ho rebutjà de seguida. Sabia per algunes veïnes que no pagava massa bé i a més no admetia cap treballador a mitja jornada. Allò ja era un bon motiu per a desestimar aquella opció, però no l'únic.

La urgència d'algun producte l'havia obligada a tornar a aquella botiga després d'haver-se fet la promesa de no xafar-la més. No és que Miquel la tractara malament, més aïnes al contrari, era molt atent amb ella i sempre li era sincer quan parlava de la qualitat dels productes. El problema era l'obsessió que tenia per ella. Quasi mai havia fallat. Sempre que el *visitava* per comprar alguna cosa, a la nit el subconscient li pastava un retrobament d'allò més suggeridor:

Despatxava els clients vestida únicament amb un davantal que amb penes i treballs li cobria els pits i que li deixava la redonor del cul a l'aire...

S'ho tragué del cap. Aquell do que havia heretat de les dones de la seua família començava a tenir-la ben farta.

Mentre es preparava un plat de pasta per a dinar li vingué al cap la seua amiga Violeta. Feia temps que treballava en Sara. Potser ella podria donar-li un colp de mà amb la persona encarregada.

Se serví el plat de macarrons a la tauleta del salonet i posà el televisor amb poqueta veu. Era més perquè li fera companyia que per escoltar res. Acabà la frugal menja i mampreguà el llibre que s'acabava de comprar. Prompte s'adonà que no li seria massa pràctic. Tenia un enfocament que s'allunyava bastant de la realitat que ella pensava trobar-se. Així i tot li donà una vintena de pàgines de marge. Si després de llegir-les continuava sense fer-li el pes, tornaria a la llibreria per canviar-lo. El senyor Manel segur que li faria una bona orientació.

Al cap d'unes poques pàgines, però, començaren a pesar-li les parpelles. Un parell de línies després Morfeu la cridà als seus reialmes.

L'estrident soroll d'una reixa metàl·lica la despertà. Mirà el rellotge: quasi les cinc! Havia dormit tres hores seguides. Sobre la taula havien quedat les restes de l'àpat i un llibre de text obert per la meitat. Optà per ajornar les feines de mestressa i agafà el llibre. Volia canviar-lo per un altre que li fóra més adequat. S'abocà a la finestra i veié el senyor Manel pujant la reixa de la llibreria. Sentia el cos molt feixuc i la ment abaltida. Havia dormit massa. Despenjà la bossa de mà del respatler d'una cadira i sortí de casa. Aniria a la llibreria i després a Sara.

El clinc-clanc de la porta féu girar el cap a l'amo, que estava ordenant periòdics i revistes en una taula. No estava

avesat que ningú entrara a la llibreria en obrir, tret dels mesos de setembre, en què les mares s'afanyaven per comprar el material escolar dels fills. Esbossà un somriure en veure-la.

—Bona vesprada, Aleixa.

S'engronsà pronunciant el nom de la jove. El sil·labejà amb un to que volia ser proper, però que aconseguí incomodar-la. *Sí, d'acord, saps el meu nom*, pensà ella recordant que sempre que la veia li'l pronunciava. *I sí, em coneixes des que era menuda*. Estava farta de sentir-ho. Això no li donava cap dret sobre ella.

—Hola. Volia tornar el llibre que he comprat aquest matí i agafar-ne un altre. No és exactament el que necessite.

—Saps que això no puc fer-ho. No has llegit el cartell? No s'admeten devolucions en aquests tipus de llibres. Tanmateix, faré una excepció per ser tu.

—Gràcies...

No li agradà com sonava aquell *per ser tu*. Semblava que la comprometia a alguna cosa. No obstant això, li havien ensenyat des de menuda a donar les gràcies a qui li prestara ajut. Ho pronuncià d'una manera tibant perquè s'assabentara que això seria l'única cosa que li oferiria pel favor.

—Espera ací i te'n portaré alguns que de segur que et seran més útils.

—Molt bé.

Manel pujà els set esglaons que el portaven al fals pis i féu com que rebuscava alguns llibres. Des d'allí podia observar tots els moviments d'Aleixa. Ara estava mirant l'aparador de les plomes estilogràfiques i de les agendes. Li semblava una dona imponent. Però no era la figura el que més li agradava d'Aleixa. Al rostre encara se li dibuixaven

els trets d'aquella xiqueta de dotze anys, plena de nervi, que acompanyava son pare a comprar el periòdic i que sempre ho remenava tot. Aleixa es girà d'esquena a ell i començà a fullejar unes revistes del cor. Manel s'assegué en el tamboret que emprava per a pujar als prestatges més alts i, aprofitant que ella no el podia veure, es desbotonà els vaquers. Alliberà el pixorro dels calçotets, l'acaronà amb la mà dreta i inicià uns moviments suaus per a dotar-lo de vigoria. Aleixa esbossà un somriure després de llegir alguna notícia graciosa. El mateix somriure murri de quan era tan sols una xiqueta. Ja estava empalmat, i tanmateix continuava sacsejant-se el membre amb el mateix ritme tranquil. El perill que en qualsevol moment entrara algú per la porta l'excitava encara més. Aleixa es dirigí a la taula on reposaven els *best-sellers* aliena al que passava uns metres més endins. La mateixa xiqueta inquieta que tot ho escorcollava. Tot?

—Aleixa, acosta't un moment, a veure què et sembla *aquest*.

Pujà els set esglaons i el veié assegut amb un llibre al davant. S'apropà amb la intenció de veure aquell material. I tant que el veié! Manel llançà el llibre a terra i deixà al descobert un fal·lus erecte amb la cabota humida. Això no s'ho esperava ella i es quedà perplexa mirant la masculinitat d'aquell home. Mai no n'havia vist un de tan gran. De segur que allò sí que eren vint centímetres. El mirà als ulls només un instant i se li encomanà una tendresa inexplicable pel llibreter. S'agenollà davant d'ell víctima d'algun encanteri. Li agafà el pixorro amb les dues mans i li passà la llengua pel gland. S'estranyà del que estava fent, però no podia parar. Li l'agafà amb una mà i començà a menejar-lo. Si li havia paregut gran, ara

encara ho semblava més. No podia amanollar-lo tot amb la mà. El masturbà un poc més i començà a introduir-se'l a la boca. Després se'l treia i li passava la llengua per la soqueta de l'arbre. D'allí, lentament, anava pujant cap a la cabota; una cabota endurida com una pedra i moradenca, com si anara a explotar d'un moment a l'altre. Amb la mà que li quedava lliure li acariciava els collons.

El llibreter havia recolzat el cap contra un prestatge i pan-teixava de plaer. Aleixa alliberà una mà i es tocà per damunt de les bragues. Se les notà banyades. S'estranyà perquè ella no se sentia calenta. Sí, estava fent tot allò amb el senyor Manel, ho havia de fer, però no en gaudia. Tanmateix, tenia les bragues banyades. Deixà que un dit se li escolara per davall i s'introduïra en la figa. En el mateix moment notà que un doll de llet calenta començava a inundar-li la boca. S'apartà amb rapidesa, però no pogué evitar que una escopinada de semen se li abraçara a la cara.

Es tragué el dit amb què estava masturbant-se i s'incorporà del sofà. De bell nou li havia tornat a succeir. Es tornà a tocar per damunt de les bragues i confirmà que el somni li havia estat tan real que l'havia duta a participar-hi.

Mirà el llibre i li entrà un calfred. S'alçà i mirà per la finestra. Encara no havien obert la llibreria. El rellotge marcava les quatre i quart. Se li il·luminà el rostre. Era una bona idea. Se n'aniria a Sara. Feia un temps que no sabia res de l'amiga, però de segur que si podia l'ajudaria. El llibre se'l quedaria. No li feia gens de gràcia tornar a trobar-se el senyor Manel. Tot i que per a ell haguera estat un somni, per a ella, el fet

de saber-se vinculada al món oníric dels altres li feia que ho sentira més enllà de la fantasia. Decidí que no tornaria mai més a aquella maleïda llibreria.

Es mudà i se n'anà a veure Violeta. Aquella cadena de moda no tancava al migdia. Però la ment era molt pilleta, i tan bon punt va pronunciar-se el nom de l'amiga, li vingué a la memòria una altra amiga: Emma.